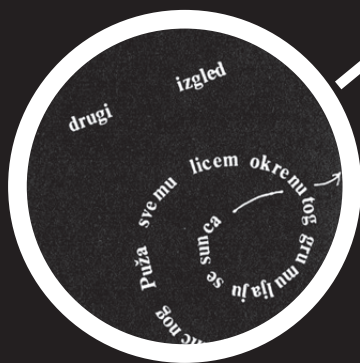


jó dal kálmán

Vokovizuel



jutka Sch.
a padlón ülve
hablatyol.
Tudom,
miért ivott.



utka Sch. a padlón ülve hablatyol.

Tudom, miért ivott.

Betegesen fél, hogy rossz véleményem van/ lesz róla, noha ő akart meglátogatni.

Nem lep meg: metadonterápiás exnarkós lett az elmúlt évtizedek során, és nagyon régi emlékek fűznek hozzá.

Mellesleg holtbiztos, hogy sokan kirúgták már, látom, érzem rajta.

Majdnem sír, mikor mesél, de azért tartja a maradék méltóságát, amit mellesleg nagyon becsülök.

Cérnavékony hangon hirtelen két kapszulát kér a pszichostabilizátoromból. Nem tudok elég bölcs lenni, adjak-e neki. Végül adok.

A tabi- és kapszula-, miegyéb-halom fölött suttogom. Pain... Pain, vазze.

Nem marad sokáig.

Mert beteg a zombigyereke.

Ahogy elillan (olyan szemmel, mint a macskáé), Nicolaus, a halottlító csönget a kapuból. Beengedem.

Megérzi a tucatparfüm szagát. Azt is kiszedi belőlem, ki járt itt. Valami eszelős tekintettel elröhögi magát.

– Narkós kurvákat fogadsz? A szemed is kilopja, meglátod.

Nagyon szigorú arcot vágok.

– Ez a lány – mert nekem lány – soha nem volt kurva, és semmit sem lop el, az biztos.

– Ezt ki mondta, ő?

– Igen. És én hiszek neki. Különben is mondtam, rég metadonos. És elég ránézni, benne van a világ összes fájdalma és nyomorúsága. Mellesleg kötőtűvel átszúrta a homlokom közti nanochipés osztrigakocsonya-állományt. Jó lány.

Nicolaus még tébolyultabb tekintettel vállat von.

– A te dolgod.

– Még szép.

Utána a szokásos intellektuális, vagy kvázi-intellektuális szófosásunk folyama következik, melyet mellesleg a bolondulásig kedvelek. N. nagyon tájékozott szinte minden humán és egzakt tudományban, ezért is tűröm a zűrös, szórványosan szélsőjobbos megnyilvánulásait.

Míg csak át nem lépi a már idegileg tolerálhatatlan határt. Akkor nehéz szívvel, de simán seggbe rúgom. Ki, az antivilágba.

Váratlanul azt mondja, sürgősen mennie kell.

Épp a fürdőszobából jövök vissza, ahol a tükörre firkantottam:

Absolut No Why

Absolut Vodka

Döbenten látom, a könyvespolcaim legközelebbike foghíjas.

„Mi volt ott, mi volt ott? Hát persze: a Vokovizuel című kötet. Igen. Az.”

Forog az agyam, mint egy fölturbózott streampunk gőzgép.

Öt perce még ott volt. Vagyis Nicolaus enyveskezű. Nem, ez nonszensz. Évek óta bejár a házamba. Ráadásul ha valami, hát ez a tematika százszázalékosan hidegen hagyja.

Nem értem, mi ez az egész. A narkósok, tudom, zömmel lopnak. És volt egy kleptomániás haverom is. De ez?

Aztán bevillan.

Nicolaus szerencsejátékos.

De pont ezzel a régi, igen szűk profilt érdeklő, vagyis olcsó és szinte senkinek sem kellő, részben elavult könyvecskével akarja törleszteni az adósságát? Baromság.

Pedig ő vette el. Tőlem. A haverjától.

Miközben a kapuhoz kísérem, az az érzésem, mintha valami nyúlós, tapadós ragacsban lépkednék.

Végül elhatározom, nem leszek szívbijos.

– Légy szíves, nyisd ki az aktatáskád.

– Mi ez?

– Csak egy apró, barátságtalan gesztus. Nagyon haragszom.

–?

– Na, add vissza a könyvet, amit elvettél.

Nicolaus az arcomba köp.

A hajába markolok, és húzni kezdem. (Még nyiszlettebb, mint szerénységem.)

– Én csak... – és előhalássza a Vokovizuel. Először ide akarja adni, aztán dacosan visszahúzza hosszú, karmos mancsát.

– Szemét alak vagy. Semmit sem értesz. Egy szikrányi tapintat vagy empátia sincs benned.

Dulakodunk. Megpróbálom kitépni kezéből a kötetet.

Sikerül.

Darabokban.

A Vokovizuel lapjai, sűrű füstöt okádva, szikrázva széthullanak.

Hirtelen megváltozik az egész környék.

Este van, de most valami tompa pirosas fény pislákol mindenütt, a kertés utcám pedig egy aszteroida felszínére hajaz.

„Nem, ilyen nincs. Ez így túl olcsó” – gondolom, de azért feláll a hátamon a szőr. Ráadásul a kerítéskapu előtt hirtelen szúrós tekintetű, rosszindulattól sütő, háromméteres habszivacs-Jutka Sch.-Hófehérke nő ki a betonból, és hörög-jajong-süvölt, az egyetlen időnként kivehető értelmes szófoszlánya a „Route 66”, közben a legüdébb gonoszsággal nagyokat csap felénk a nagyestélyi-kesztyűs jobb kezében lévő biciklilánccal.

„Vokovizuel” – suttogom izzadva. „Fónikus költészet. Ez tényleg az.”

A ház felé menekülünk, amely olyan hangokat hallat, mintha férfit dugnának, majd vinnnyogásba csap át, és közben úgy hajladozik, mintha őt is basznák.

A téasztaszerű falak közt a jogimatracszerűen süppedő lépcsőkön rohanunk a manzárdomra.

Fent a bejárati ajtó tárva-nyitva liheg, kaffog, bent pedig a földön mindenféle megköltözött halottak, akikről valahogy tudom: ártatlanok.

Bukdácsolva érzük el az ágyamat, azt, amely közelebb van az ajtóhoz, és mindig bevetetlen, de most az az egyetlen stabilnak látszó pont.

Cipőinkkel összesározzuk a lepedőt, de ez most a legkevésbé fontos. Nicolaus a morzsolódó mennyezetre bámul, talán valakihez fohászkodik, én a téasztaszerűen nyúló falat bámulva suttogom:

– Vokovizuel. Biztonságban vagyok, biztonságban...

Nicolaus hirtelen élesen felnyerít, és én ugyanolyan harsányan vele röhögök.

Lelépünk az ágyról, és az alvadt vérbe burkolt hullákat kerülgetve a fürdőszobába osonunk.

Nicolaus fekete szájrúzzsal kifesti magát.

– Ha én nem improvizálok, semmi sem történt volna.

Részben kiborotvált fejünket szemlélve a céltalanság, a fölöslegesség és az értelmetlenség, valamint a fájdalom nevű mondén fantomhuszárokat simán lehúzom a klotyón, majd durcásan rávakkantok.

– Az antikvár könyvemet persze hanyagolhatom. Rohadék vagy, tudod?

A fürdőkáád lefolyórózsájából olyan hangok hallatszanak, mint egy pornófilmből, csak kép nincs hozzá.

Kintről géppuskaropogást hallani.

– Fónikus költészet – köpöm be. – Ha érdekelne, mi folyik odakint, az már beleférne a Vokovizuel kategóriájába.

Aztán, a betört dupla tejüveg ablakokra pillantva, átvágott torokkal újra röhögünk egy hatalmasat.

A sötét anyagot nyeldekelve, a sötét anyagban hancúrozva, így van ez rendjén.

cccccccccccccc